

б) У нѣкои имена отъ мъжскый родъ както ся каза по-горѣ.

в) Въ усѣчено-то окончаніе въ мъжскый родъ отъ прилагателны съ плъно окончаніе на *ій*; като: синій, *синь*; долній, *долень* и пр.

г) У второ-то лице въ єдинств. число и у прьво-то и трете-то въ Множ. число у глаголы въ настоящее и бѣдѣщее врѣмя; като: *пишешъ*, *четешъ*; *пишемъ*, *четемъ*, *пишѣтъ*, *четѣтъ* и пр.

д) Накрай числителны: *пять*, *шесть* *седѣмъ*, *осьмъ*, *девять*, *десять* и сложны-ты отъ тѣхъ.

В! С ъ г л а с н ы б у к в ы .

237. Съгласны буквы: *б*, *г*, *д*, *ж* пове-че-то пѣти на край рѣчь въ произношеніе-то гласъ - тѣ имъ ся чюе като: *л*, *к*, *т*, *ш* напр. рѣчи: *хлѣбъ*, *бѣлѣгъ*, *плодъ*, *мѣжъ* въ произношеніе-то ся чюжтъ: *хлѣпъ*, *бѣлѣкъ*, *плотъ*, *мѣшъ*. Въ такъвъ случай за да ся познае гдѣ трѣбува да ся пише *б* намѣсто *л*, гдѣ *г* намѣсто *к*, гдѣ *д* намѣсто *т*, гдѣ *ж* намѣсто *ш*, и наопаки, измѣняваме (чрѣзъ склоненіе или спряженіе) рѣчь-тѣ така, что-то слѣдъ съмнителны - ты буквы да дойде нѣкоя гласна, и тогава ся познава каква съ-гласна ще ся употрѣби; напр. горѣказаны-ты рѣчи ако ся измѣнятъ на *хлѣбове*; *бѣлѣзи*, (*бѣлѣжихъ*), *плодове*, *мѣжѣ*, *разумѣва*